

In een verlaten veld
staat een vogelverschrikker.
Hij kan niet spreken. En niet bewegen.
Hij kan alleen maar staren naar de lucht.
Hoe de wolken elkaar achternazweven.
Als dieren die vrolijk stoeien, zo speels.
En ik, denkt hij, ik ben toch zo alleen.

Al zijn hele leven heeft hij maar één wens: hij wil vrienden worden met de dieren om hem heen. Met de kraaien in de lucht en de muizen in het veld. Komen ze dichterbij, dan schudt hij, dan danst hij met de wind. Om ze te groeten.

Maar de kraaien? Die vliegen hoog weg en verschuilen zich tussen de wolken. En de muizen? Die rennen ver weg en verstoppen zich onder de grond.